

GENEALOGIA MÂNTUITORULUI

Din cele mai vechi timpuri, Sfânta Scriptură ne înfățișează prototipurile lui Iisus Hristos ce s-au arătat la plinirea vremii prin Mântuitorul, Care a venit să mântuiască neamul omenesc din robia diavolului și a morții. Cel întâi zidit de Dumnezeu, Adam, a închipuit pe Hristos Domnul: „Făcutu-s-a omul cel dintâi, Adam, cu suflet viu, iar Adam cel de pe urmă cu duh de viață dătător” (1 Corinteni 15, 45). Și Abel cel drept a fost închipuire a lui Hristos, deoarece el a fost ucis de Cain, fratele său, precum și Hristos de cei de un neam cu El. Iosif cel vândut la egipteni de frații săi este și el prototip al lui Hristos. Cel vândut la păgâni (romani) de cei de un neam cu El. Aaron este închipuire a preoției lui Hristos. Toate acestea au închipuit tainic venirea lui Hristos în lume, nașterea, preoția Lui, jertfa, moartea și Învierea Lui. Istoria sfântă a neamului lui Iisus Hristos începe de la Avraam și coboară până la sfântul și dreptul Iosif și Preacurata Fecioară Maria, care a născut de la Duhul Sfânt pe Mântuitorul lumii. Iosif, cât și Maria, erau din neamul lui David. David a fost mai aproape de Hristos și mai mărit decât Avraam, deoarece din seminția lui David au arătat sfinții proroci că Se va întrupa Hristos, de aceea este pomenit mai întâi David și apoi Avraam. Chiar îngerul Domnului îi spune lui Iosif, fiu al lui David: „Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, femeia ta, că ceea ce s-a zămislit întru dânsa din Duhul Sfânt este” (Matei 1, 19, 20). Așadar, bucurie mare este pentru noi, cei ce mărturisim pe adevăratul Dumnezeu, deoarece cel ce vine să Se nască în peștera Betleemului este Mântuitorul lumii, surpătorul păcatului, izgonitorul întristării, dătătorul bucuriei, împărțitorul bucuriei, hărăzitorul harului și așteptarea neamurilor. Nașterea Domnului nu este doar o taină, ci o taină a tainelor, este „taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută”. Sfântul Vasile cel Mare spune: „Din câte a făcut Dumnezeu în cer și pe pământ, nici o minune nu este mai mare ca aceasta, ca Dumnezeu să Se întrupeze și să Se facă Om, să Se pogoare din cer, din Slava cea nemărginită și să Se facă asemenea nouă, afară de păcat”. Taina iconomiei în trup covârșește cu puterea și mărirea sa mai presus de minte toate minunile și toată zidirea celor văzute. Nașterea Domnului a înnoit lumea și a chemat pe oameni la o viață de credință și de trăire nouă. Copiii vestesc praznicul prin cântece de stea, tinerii prin colinde frumoase. Mamele împodobesc casele cu mireasmă de tămâie. Preoții vestesc Nașterea lui Iisus Hristos pe pământ cu icoana Nașterii în casele noastre. Toți ne silim să facem din sufletele noastre locaș de găzduire pentru Fiul lui Dumnezeu. Să nu-L lăsăm afară, ca pe un străin, ci să-L primim la noi, cu credință și cu bucurie. Să-i deschidem ușa casei și camera inimii noastre ca să vină Hristos la noi și să rămână veșnic cu noi și noi cu El. Să ne pregătim și vom cânta cu bucurie: „Hristos Se naște, slăviți-L, Hristos din ceruri, întâmpinați-L, Hristos pe pământ, înălțați-vă. Cântați Domnului tot pământul”.

Înainteprăznuirea sărbătorilor

Pentru pregătirea sufletească a credincioșilor, toate sărbătorile împărătești sunt precedate de un timp de pregătire, de anticipare sau introducere, numit preserbare, înainte-serbare sau înainte-prăznuire. Ele au, de asemenea, și o perioadă de continuare sau prelungire a serbării, numită după-serbare sau după-prăznuire. Prin aceste perioade de pregătire și de prelungire, sărbătorile mari sunt ca soarele care, înainte de a răsări el însuși, își trimite razele, iar după ce apune, lumina lui stăruie încă pe culmi. Ziua cea dintâi a înainte-serbării se numește începutul sărbătorii, iar ziua ultimă a după-serbării se numește, cu un termen slavon, odovania, adică sfârșitul, dezlegarea sau încheierea sărbătorii. În toată perioada preserbării și a după-serbării, pe lângă slujba sfinților pomeniți în zilele respective, se adaugă și cântări, rugăciuni și lecturi din cele în legătură cu praznicul respectiv, iar în ziua odovaniei praznicului, slujba se pune aproape la fel ca și în ziua însăși a praznicului. Pentru aceasta, uneori, slujba sfinților din acea zi se mută, adică se oficiază cu o zi mai înainte sau mai în urmă, după cum prevede Tipicul bisericesc. La fiecare sărbătoare din cursul anului se pune, încă de la Vecernia din ajun, pe iconostasul din naosul bisericii, icoana praznicului sau a sfântului sărbătorit. La praznicele împărătești, icoanele praznicale și crucea la sărbătoarea înălțării Sfintei Cruci, se pun pe iconostas încă din ajunul preserbării și rămân pe el până la sfârșitul după-serbării, adică până în ziua odovaniei praznicului. Cele dintâi sărbători cu înainte și după-serbare au fost cele trei mari praznice la care se oficia pe atunci Botezul catehumenilor: Crăciunul, Paștile și Rusaliile. Instruirea morală și catehetică a catehumenilor făcea necesară o perioadă de pregătire pentru primirea Botezului, iar bucuria primirii Botezului și a intrării începătorilor în Biserică se prelungea, de regulă, o săptămână după praznicul respectiv. Mai târziu, după secolul al IV-lea, obiceiul anticipării și al prelungirii festivităților acestor mari praznice s-a menținut și a trecut, prin analogie, și la celelalte sărbători împărătești intrate în uz și generalizate în calendarul Bisericii. Durata preserbării și a după-serbării praznicelor împărătești variază după gradul lor de importanță și după poziția pe care o au în cadrul anului bisericesc, fiind la unele mai lungă, iar la altele mai scurtă, precum ne arată cărțile de slujbă. Astfel, preserbarea Nașterii Domnului ține cinci zile, începând de la 20 decembrie, iar după-serbarea aceluiasi praznic ține șase zile, sfârșindu-se la 31 decembrie, când este odovania praznicului.

„Gătește-te Betleeme, că s-a deschis tuturor Edenul! Împodobește-te, Efrata, că Pomul vieții a înflorit în peșteră din Fecioară! Pentru că pântecul Aceleia Rai Înțelegător s-a arătat, întru care este Dumnezeiescul Pom, din care mâncând vom fi vii și nu vom muri ca Adam. Hristos Se naște, ca să ridice chipul cel căzut mai înainte”. Troparul Înainteprăznuirii Nașterii Domnului

Mersul cu icoana este ritualul liturgic prin care se vestește în toate casele, tuturor creștinilor, apropierea praznicului Nașterii Domnului Iisus Hristos. Această tradiție misionar-liturgică se menține și astăzi, în aproape toate zonele țării și se constituie într-o temă ce ar trebui studiată aprofundat din punct de vedere istoric, liturgic, misionar. Intrarea icoanei în casele creștinilor semnifică intrarea Domnului Hristos în „casa sufletului”. Acest ritual este o ierurgie prin care se aduce vestea Nașterii Domnului și se binecuvântează viața creștinului, acolo, în spațiul ambiental intim: casa unde omul viețuiește. Ca orice slujbă a Bisericii, și această ierurgie are rădăcini biblice. Purtând icoana în case, preotul se aseamănă îngerilor (Luca 2, 13-14) și păstorilor (Luca 2, 15-18, 20), care au adus întregii lumi vestea despre nașterea lui Mesia, în Betleemul Iudeii, precum a fost scris (Isaia 7, 14; Miheia 5, 1). Prin imagine sacră, icoana Nașterii Domnului „consemnează” fidel și definitiv, într-o sintetiză teologică de mare forță, momentul major, unic și sfințitor din iconomia mântuirii:

Întruparea Fiului lui Dumnezeu. Altfel spus, înomenirea Fiului lui Dumnezeu (Ioan 1, 14; Coloseni 2, 9; Evrei 1, 1-3) arată menirea înaltă pe care o are „casa cea de lut a sufletului” - trupul fiecărui creștin, chemat să devină, prin Hristos, cer al Lui! Intrarea icoanei în casele creștinilor semnifică, totodată, intrarea Domnului Hristos în „casa sufletului” creștinului, pentru a-Și face acolo locaș.

Astfel preotul, cel mai de seamă dintre toți colindătorii care merg la casele creștinilor în zilele premergătoare Crăciunului, mărturisește și arată, prin icoana pe care o poartă, adevărul nașterii lui Hristos. Icoana, prezență reală a Pruncului Iisus, îl aduce pe Acesta în maximă apropiere față de cei care îl primesc. Preotul, ca purtător al harului preoției și ca „iconofor” - căci poartă, ca un iconostas viu, icoana Nașterii Domnului -, face simțită în casele creștinilor prezența în și prin har a lui Fiului lui Dumnezeu Întrupat, pe Care îl simte și „Îl vede numai omul care crede!”. Prin prezența preotului și a icoanei se binecuvântează casele, se înseninează sufletele, se alungă supărările, se alină bolile și toți creștinii își pregătesc inimile pentru colinde și pentru marele praznic care se apropie. „Mersul cu icoana” este o lucrare de apostolat, pe care preotul o împlinește, cu multă jertfelnicie, și astăzi, într-o lume care, deși se îndepărtează de Dumnezeu, are tot mai multă nevoie de El. Deplasarea preotului la casele credincioșilor face parte din strategia pastoral-misionară a Bisericii Ortodoxe și are o semnificație aparte. Preotul intră în casele credincioșilor, la invitația acestora din urmă, și cu prilejul unor evenimente sau situații concrete ale vieții creștine: citirea rugăciunilor la femeia lehză (în prima și a opta zi după nașterea unui copil), pentru spovedania și împărtășirea cu Sfintele Taine a celor bolnavi, la trecerea la cele veșnice a vreunui credincios. Însă, de câteva ori pe an, vine în casele credincioșilor, nu pentru a răspunde unor nevoi imediate legate de viața duhovnicească a acestora, ci mai degrabă pentru a împărtăși (și aceasta întotdeauna în legătură cu marile praznice) din bucuriile credinței, a se întări și a se încuraja reciproc, cler, popor. În acest sens, cu ocazia mersului cu icoana, preotul nu doar vestește bucuria Întrupării și invită pe credincioși la celebrarea liturgică, ci se descoperă ca părinte duhovnicesc.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri - Sâmbătă 21-24 decembrie	12:00 - 19:30	AJUNUL CRĂCIUNULUI Preotul purtând icoana, vestește Nașterea Domnului la casele enoriașilor
Duminică 25 decembrie	07:00 - 10:00	Utrenia Nașterii Domnului Sfânta Liturghie
Luni 26 decembrie	07:00 - 10:00	Utrenia Sf. Nicodim Sfânta Liturghie
Marti 27 decembrie	07:00 - 10:00	Utrenia Sf. Ștefan Sfânta Liturghie

Sfânta Cuvioasă Aglaia din Roma - 19 decembrie

Aglaia, o aristocrată bogată din Roma, era fiica proconsulului Acachius și a trăit la sfârșitul secolului al III-lea, pe când împărat era Dioclețian (284-305). Tânără și necăsătorită fiind, viețuia în păcate cu sclavul Bonifatie, administratorul proprietăților ei. Bonifatie era bețiv, dar era și milostiv, iubitor de străini și îndestula cu dragă inimă pe cei lipsiți, plecând urechea la suferințele și rugămințile oamenilor. La fel și Aglaia era milostivă și avea evlavie către Sfinții Mucenici. Și, fiindcă adeseori suspinau către Dumnezeu pentru păcatele lor, Domnul nu i-a lăsat mai mult să se întineze cu greșelile, ci a rânduit o spălare de întinările lor. Într-una din zile, stăpâna i-a zis lui Bonifatie: „Mergi în Răsărit, unde creștinii sunt chinuți, și adu-mi moaște de Mucenici, ca să le avem spre ajutor și mântuire sufletească”. Iar Bonifatie i-a răspuns: „Dacă-ți voi aduce moaștele mele, ai să le primești?”. Iar ea a râs, zicându-i: „Bețivule! Nu glumi cu acestea!”. Și, dându-i unele sfaturi, s-a rugat pentru el, i-a dat bani și l-a trimis. Și a plecat Bonifatie, însoțit de 12 slujitori, cu aur mult, în Tarsul Ciliciei, unde creștinii erau chinuți. Și, găsind acolo pe sfinți pătîmind și suferind pentru Hristos, le-a sărutat lanțurile și rănilor. Dar apoi, aprinzându-se el însuși de râvnă dumnezeiască, s-a dus înaintea dregătorului și a mărturisit că este creștin. Deci, prinzându-l, l-au spânzurat cu capul în jos și l-au tăiat fără milă, l-au împuns cu trestii ascuțite pe sub unghii, i-au turnat plumb topit pe gură și l-au băgat cu capul în jos într-un vas plin de smoală ce fierbea. Dar, din toate a ieșit nevătămat. Atunci, dregătorul a poruncit să i se taie capul și l-au scos spreucidere. Iar Sfântul, după ce s-a rugat, și-a plecat capul și i l-au tăiat. Era ziua de 19 decembrie a anului 307. Iar slugile, care veniseră cu el de la Roma, nu știau de cele întâmplate, că pe ascuns se depărtase de ei. Când au auzit de la ostași cu de-amănuntul chinurile lui și că s-a săvârșit pătîmind, s-au dus să-i caute moaștele. Le-au găsit și au căzut înaintea lor; au plâns, le-au sărutat și-i cereau iertare. Au cumpărat de la păgâni trupul Sfântului Bonifatie cu 500 de galbeni, l-au uns cu mir, l-au înfășurat în giulgiuri și l-au dus la Roma. Iar Aglaia, stăpâna lui, aflând totul prin descoperire îngerească, a ieșit într-o întâmpinare a lui, ca să-l primească și să-l cinstească precum se cuvenea. L-a îngropat la 50 de stadii de Roma, iar mai târziu a zidit o biserică în numele lui, în mijlocul Romei, și l-a mutat în ea. Și acolo, la sfintele lui moaște, se făceau în fiecare zi nenumărate tămăduiri. Iar Aglaia, trăind de atunci cu bunăcuviință creștinească încă mulți ani, în pace și-a dat sufletul ei lui Dumnezeu, fiind pomenită în aceeași zi cu Sfântul Bonifatie, în 19 decembrie. Amin.

